

ພານຽມ - ເລກໜຶ່ງ

ບົດທີ ສິບເອັດ

Jeff Pippenger

2025-02-25

ຢູ່ໃນຊ່ວງເວລາໜຶ່ງມານີ້, ພວກເຮົາໄດ້ມຸ່ງຄວາມສົນໃຈໄປທົບະຫວັດສາດທຶຖິກຊ່ອນໄວ້ຂອງ Daniel 11:40, ແລະໃນຫຼາຍອາທິດທີ່ຜ່ານມານີ້, ພຣະອົງໄດ້ຊົງນຳຄວາມພິຈາລະນາຂອງພວກເຮົາໄປສູ່ຂໍ້ 27:

ແລະໃຈຂອງກະສັດທັງສອງນີ້ຈະມຸ່ງໝາຍໄປໃນການກະທຳຄວາມຊົ່ວ,
ແລະພວກເຂົາຈະເວົ້າຄຳຕົວະຕ່າງກັນຢູ່ໃນຕະດຽວ; ແຕ່ມັນຈະບໍ່ສຳເລັດ,
ເພາະວ່າວາລະສຸດທ້າຍຍັງຈະມາເຖິງຕາມເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້. ດານີເອນ 11:27.

ໃນເບື້ອງຕົ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຍັງບໍ່ແນ່ໃຈໃນລາຍລະອຽດ—ເມື່ອໃດ, ທີ່ໃດ, ແລະຜູ້ໃດເປັນຜູ້ນຶ່ງຢູ່ໃນຕະນົນ
ເວົ້າຄຳມຸສາຕ່າງກັນ—ແຕ່ບັດນີ້ຄຳຖາມເຫຼົ່ານັ້ນກຳລັງຢູ່ໃນຂະບວນການພິຈາລະນາທົບທວນ.

ຕະຫຼອດວັນຊະບາໂຕຫຼາຍຄັ້ງໃນຊ່ວງຜ່ານມາ

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຜິດພາດໄປບາງປະການໃນຂະນະທີ່ພະຍາຍາມຄົ້ນຄວ້າຂໍ້ຄວາມເຫຼົ່ານີ້.

ແຕ່ໂດຍຜ່ານສົງຄາມຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າເປັນການຊົງນຳແຫ່ງພຣະປະສົງ, ພັນທະມົດທຶຖິກສະແດງໃນຂໍ້ 13–15
ຊົງຖືກເປັນສັນຍາລັກໂດຍ Caesarea Philippi ໄດ້ລົມຄ່ອຍໆເປີດເຜີຍອອກ.

ແມ່ນວ່າຍັງມີອົງປະກອບບາງຢ່າງທີ່ຍັງຕ້ອງການການປັບແຕ່ງໃຫ້ລະອຽດຍິ່ງຂຶ້ນ

ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຍົກພຣະຫັດຂອງພຣະອົງອອກຈາກຂໍ້ພຣະຄຳເຫຼົ່ານີ້

ເພື່ອສຳແດງຄວາມໝາຍຂອງມັນ.

ຄວາມເຂົ້າໃຈນີ້ໄດ້ຕົກຜະລິດຂຶ້ນຢ່າງທັນທີທັນໃດພາຍຫຼັງການປະຊຸມ Zoom ໃນວັນຊະບາໂຕຄັ້ງຫຼ້າສຸດ.

ໜຶ່ງອາທິດກ່ອນໜ້ານັ້ນ,

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮູ້ສຶກສະດັງໃຈຕໍ່ການປະສານສອດຄ່ອງອັນລະອຽດຊັບຊ້ອນຂອງປະຫວັດສາດຕ່າງໆໃນຂໍ້ 10–15.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂຽນແລະສົ່ງຂໍ້ຄວາມໄປຫາບຸກຄົນຈຳນວນໜຶ່ງ ໂດຍສະເພາະແນວຄວາມຄິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄວ້

ແລະໄດ້ຂໍອະນຸຍາດແບ່ງປັນມັນໃນຄຳຄຳວັນສຸກ.

ຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງພະຍາຍາມຈັດລະບຽບປະເດັນຕ່າງໆພາຍໃນຂໍ້ເຫຼົ່ານັ້ນ,

ໂດຍໝັ້ນໃຈວ່າມີບາງສິ່ງທີ່ສຳຄັນຢ່າງເລິກເຊິ່ງຍິ່ງ. ແທ້ຈິງແລ້ວມີ,

ແຕ່ມັນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ໃນເບື້ອງຕົ້ນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ນຳສະເໜີ. ເຖິງແມ່ນຕະຫຼອດໜຶ່ງອາທິດເຄັ່ງຄັດຜ່ານມາ

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສະດຸດຕະກຸກຕະກັກຂະນະທີ່ພະຍາຍາມເຂົ້າໃຈຂໍ້ພຣະຄຳຕອນນີ້,

ຂ້າພະເຈົ້າກໍຍັງຮັບຮູ້ພຣະຈັດຕຽມອັນຄຸ້ນເຄີຍ.

ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກຳລັງເປີດຜະນຶກຄວາມຈິງພິເສດອັນສຳຄັນຍິ່ງປະການໜຶ່ງ.

ເມື່ອອົງປະກອບຜ່າຍມະນຸດຖືກເປີດເຜີຍອອກຢ່າງຄົບຖ້ວນ ແລະຖືກວາງໄວ້ຕ່າງຫາກແລ້ວ, ຄວາມຈິງນັ້ນ—ຊື່
ຖືກເປີດອອກໂດຍພະຍະສົງແຫ່ງເຜົ່າຢູດາ—ກໍພິສູດວ່າເລິກເຊິ່ງຍິ່ງກວ່າທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເຄີຍເຂົ້າໃຈ.

ຂໍ້ທີ່ຫ້າເຖິງຂໍ້ທີ່ຫ້າ

ປູຕຣິນ ໃນຖານະເປັນກະສັດແຫ່ງທິດໃຕ້ ສະທ້ອນພາບຂອງພະໂຕເລມີ,

ຜູ້ທີ່ຈະໄດ້ຮັບໄຊຊະນະໃນສົງຄາມຢູເຊອນ, ອັນເປັນການເຮັດໃຫ້ຂໍ້ 11 ສຳເລັດ. ໃນທາງປະຫວັດສາດ,

ໄຊຊະນະຂອງພະໂຕເລມີ IV ພິໄລພາໂຕ ໃນຍຸດທະການຣາເຟຍ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂໍ້ນີ້ສຳເລັດ,

ເປັນພາບລ່ວງໜ້າເຖິງຄວາມສຳເລັດອັນໃກ້ຈະມາເຖິງຂອງປູຕຣິນ. ຂໍ້ 5–9

ນຳສະເໜີປະຫວັດສາດຊຸດໜຶ່ງທີ່ເປັນເງົາບອກເຖິງການປົກຄອງ 1,260 ປີ (538–1798)

ຂອງລະບົບສັນຕະປາປາ ຢ່າງລະອຽດຖືກຖ້ວນ. ລາຍລະອຽດເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຮັບການພິຈາລະນາຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກໃນອະດີດ, ດັ່ງນັ້ນ ໃນທົນຂ້າພະເຈົ້າຈະເນັ້ນໃຫ້ເຫັນຫຼັກໝາຍພະຍາກອນປະການໜຶ່ງທີ່ສຳເລັດໃນຂໍ້ 5-9 ແລະສະທ້ອນຊ້ຳອີກໃນຊ່ວງເວລາ 538 ຫາ 1798.

ໄລຍະເວລານີ້ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍສັນຍາພັນທະມົດລະຫວ່າງອານາຈັກປໂຕເລມາອີກທາງໃຕ້ ແລະ ອານາຈັກເຊເລວຊິດທາງເໜືອ, ຊຶ່ງໄດ້ຖືກຮັບຮອງໃຫ້ໝັ້ນຄົງເມື່ອກະສັດຜ່າຍໃຕ້ຍົກພະທົດາຂອງຕົນໃຫ້ອະພິເສກສົມລົດກັບກະສັດຜ່າຍເໜືອ. ສະຫະພັນນີ້ໄດ້ເປັນຈຸດເລີ່ມຂອງຊ່ວງເວລາເຈດີ ຊຶ່ງສິ້ນສຸດລົງເມື່ອກະສັດຜ່າຍໃຕ້ບຸກໂຈມຕີຜ່າຍເໜືອ, ຈັບກະສັດຜ່າຍເໜືອເປັນເຊລຊີນນຳໄປຍັງອີຢິບ, ແລະ ຕໍ່ມາກະສັດຜູ້ຖືກຈັບນັ້ນໄດ້ສັນພະຊົນຫຼັງຈາກຕົກຈາກຫຼັງມ້າ.

ພັນທະສັນຍາທຶກີກລະເມດີ

ການຮຸກຮານນັ້ນເກີດຂຶ້ນຈາກການລະເມດີພັນທະສັນຍາ. ຫຼັງຈາກໄລຍະເວລາເຈດີປໂຕເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນ, ກະສັດຜ່າຍເໜືອໄດ້ປະຖົມພະມະເຫສອີງທຳອິດຂອງຕົນ ເພື່ອອະພິເສກກັບເຈົ້າຍິງຜ່າຍໃຕ້ ແລະເພື່ອຮັບປະກັນພັນທະສັນຍານັ້ນ. ຕໍ່ມາ ພະອົງໄດ້ປະຖົມພະມະເຫສຜ່າຍໃຕ້ ແລະສະຖາປະນາພະລາຊິນີອີງເດີມຂຶ້ນອີກ. ການນີ້ໄດ້ກະຕຸ້ນໃຫ້ພະມະເຫສອີງທຳອິດສົ່ງປະຫານພະມະເຫສຜ່າຍໃຕ້ ແລະຜູ້ຕິດຕາມຂອງນາງ, ເຮັດໃຫ້ຄອບຄົວຂອງພະມະເຫສຜ່າຍໃຕ້ໃນອີຢິບເກີດຄວາມໂກດແຄ້ນຢ່າງຍິ່ງ.

ດ້ວຍການຈຳແນກໃນເຊີງຄຳພະຍາກອນ, ເຈດີປໂຕເລມາດເຫັນໄດ້ວ່າເປັນສອງຊ່ວງເວລາຂອງສາມປີເຄື່ອງ, ດັ່ງທີ່ໄດ້ສະແດງໄວ້ໂດຍສາມປີເຄື່ອງກ່ອນແລະຫຼັງໄມ້ກາງແຂນ ຊຶ່ງຮ່ວມກັນເປັນຕົວແທນຂອງໜຶ່ງອາທິດທິພຣະຄຣິດໄດ້ຊົງຍືນຍັນພັນທະສັນຍາ. ສາມປີເຄື່ອງນັ້ນຍັງຖືກຮັບຮູ້ ຫັນໄດ້ໃນຄຳສາບແຊ່ເຈດີເວລາທີ່ໄດ້ຖືກດຳເນີນເໜືອອານາຈັກຜ່າຍເໜືອຂອງອິດສະຣາເອນ ນັບແຕ່ປີ 723 BC ຈົນເຖິງ 1798. ເຈດີເວລານັ້ນຖືກແບ່ງອອກເປັນສອງຊ່ວງເວລາຂອງໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບ, ໂດຍມີ 538 ເປັນຈຸດກາງ. ຕົວຢ່າງເຫຼົ່ານີ້ຂອງເຈດີທຶກີກແບ່ງອອກເປັນສອງຊ່ວງເວລາຂອງສາມປີເຄື່ອງບໍ່ແມ່ນເລື່ອງບັງເອີນ, ມັນເປັນໂດຍເຈດຈົງ.

ໃນການແບ່ງອາທິດນັ້ນ ພຣະຄຣິດໄດ້ຮັບຮອງພັນທະສັນຍາ; ໄມ້ກາງແຂນເປັນຕົວແທນຈຸດກາງ ແລະ ໂດຍການນັ້ນມັນຊັບອກເຖິງພຣະຄຣິດຊົງສະເໜີຂ້າວສານດ້ວຍພຣະອົງເອງເປັນເວລາສາມປີເຄື່ອງ, ຕາມດ້ວຍພວກສາວົກຂອງພຣະອົງສະເໜີຂ້າວສານເປັນໄລຍະເວລາດຽວກັນ. ໃນເຈດີເວລາທີ່ຕົ້ນອານາຈັກຜ່າຍເໜືອນັ້ນ 538 ແບ່ງປະຫວັດສາດອອກເປັນໄລຍະໜຶ່ງ ເມື່ອລັດທິນອກຣິດໄດ້ຢຽບຍຳສະຖານບໍລິສຸດ ແລະ ກອງທັບ, ຕາມດ້ວຍລະບົບສັນຕະປາປາໄດ້ຢຽບຍຳສະຖານບໍລິສຸດ ແລະ ກອງທັບເປັນໄລຍະເວລາດຽວກັນ. ໃນສັນຍະລັກແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ "ເຈດີ" ຖືກແທນດ້ວຍສາມປີເຄື່ອງ, ຊຶ່ງຕໍ່ມາຖືກແທນດ້ວຍສີ່ສິບສອງເດືອນ, ສາມປີເຄື່ອງ ຫຼື ປີ, ໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບ, ຊາວຫ້າຊາວ ແລະ ເວລາໜຶ່ງ, ຫຼາຍເວລາ ແລະ ເຄື່ອງເວລາ. ໃນບໍລິບົດນີ້ ຕົວເລກທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ສາມາດໃຊ້ແທນກັນໄດ້.

ສັນຍາສະຫງົບທຶກີກຂຶ້ນລະຫວ່າງອານາຈັກປໂຕເລມາອີກ, ຊຶ່ງປົກຄອງໂດຍຜູ້ສືບສາຍຂອງປໂຕເລມາທີ 1 (ແມ່ທັບຄົນໜຶ່ງຂອງອາເລັກຊານເດີມະຫາລາດ), ຜູ້ຄວບຄຸມອີຢິບ, ແລະຈັກກະພັດເຊລຊິດ, ຊຶ່ງປົກຄອງໂດຍຜູ້ສືບສາຍຂອງເຊລຊິດທີ 1 (ແມ່ທັບອີກຄົນໜຶ່ງຂອງອາເລັກຊານເດີ), ຜູ້ຄວບຄຸມພາກສ່ວນໃຫຍ່ຂອງຕາເວັນອອກກາງ, ຮວມທັງຊີເຣຍ, ໄດ້ເຮັດໃຫ້ສົງຄາມຊີເຣຍຄົງທົນສຸດລົງໃນປີ 253 ກ່ອນ ຄ.ສ. ສົງຄາມນັ້ນໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນເຈດີປົກກ່ອນໜ້ານັ້ນ ໃນປີ 260 ກ່ອນ ຄ.ສ. ເຈດີປໂຕເລມາສັນຍານັ້ນໄດ້ຮັບການຮັບຮອງ, ມັນກໍໄດ້ຖືກລະເມດີໃນປີ 246 ກ່ອນ ຄ.ສ.

ເປັນໄລຍະເວລາສັບສົນ, ແບ່ງອອກເປັນສອງຊ່ວງເວລາຢ່າງລະເຈັດປີ. ເຄິ່ງທຳອິດເປັນສົງຄາມ
ແລະເຄິ່ງທີສອງເປັນສັນຕິພາບ. ໄລຍະສັບສົນໄລ່ມີຕົ້ນດ້ວຍສົງຄາມຊີໂຣຍຄັ້ງທີສອງ
ແລະສິ້ນສຸດດ້ວຍສົງຄາມຊີໂຣຍຄັ້ງທີສາມ.

ຄວາມສົມດຸນລັກສະນະໃນປະຫວັດສາດຍັງຖືກຂັບເນັ້ນໃຫ້ຊັດເຈນຂຶ້ນ
ເມື່ອທ່ານຮັບຮູ້ວ່າປະຫວັດສາດນີ້ຖືກນຳສະເໜີໃນຂໍ້ທີ 5 ຫາ 9 ຂອງບົດທີ 11. ສັນຍາ
ແລະການຖືກລະເມີດຂອງມັນ ເປັນຈຸດສຸມຂອງຂໍ້ພຣະຄຳເຫຼົ່ານັ້ນ
ແລະຂອງປະຫວັດສາດທີ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂໍ້ພຣະຄຳເຫຼົ່ານັ້ນສຳເລັດ.

ນີ້ສອດຄ່ອງກັບການຄອບງຳຂອງສັນຕະປາບາຕັງແຕ່ປີ 538 ຫາ 1798. ໃກ້ກັບຕອນທ້າຍຂອງຍຸກນັ້ນ,
ນາໂປເລອອນ ໂບນາບາດ ໄດ້ຂ້າສູ່ສົນທິສັນຍາກັບວາຕິກັນ. ໂດຍອ້າງເຖິງການລະເມີດສົນທິສັນຍາ Tolentino
ປີ 1797 ຂອງວາຕິກັນ, ນາໂປເລອອນໄດ້ສົ່ງນາຍພົນ Berthier ໃນປີ 1798
ເພື່ອຈັບອົງສັນຕະປາບາເປັນເຈລະຍ. ອົງສັນຕະປາບາໄດ້ສັນພະຊົນໃນປະເທດຝຣັ່ງໃນປີ 1799. ຊ່ວງເວລາ
1,260 ປີນີ້ໄດ້ຖືກອະທິບາຍໄວ້ຢ່າງລະອຽດໃນຂໍ້ 31–39.

ປະຫວັດຂອງຂໍ້ 5–9 ຂະໜານຄູ່ກັນກັບຂໍ້ 31–39, ໂດຍໃຫ້ພະຍານສອງປະການຢູ່ໃນດານເຢືອນ 11.
ທັງສອງແນວທາງມີໝາຍທາງຄຳພະຍາກອນທີ່ຄືກັນ,
ເປັດເຜີຍໃຫ້ເຫັນພົນວິໄນລະຫວ່າງກະສັດແຫ່ງພາກໃຕ້ແລະພາກເໜືອ.
ແຕ່ລະຊ່ວງເວລາຖືກເປັນສັນຍາລັກໂດຍສາມປີເຄື່ອງ, ສິ້ນສຸດລົງໂດຍກະສັດພາກໃຕ້ໄດ້ຊະນະ,
ຈັບກະສັດພາກເໜືອ, ແລະນຳເຂົາໄປຍັງແຜ່ນດິນພາກໃຕ້, ບ່ອນທີ່ກະສັດພາກເໜືອທັງສອງອົງເສຍຊີວິດ.
ໃນທັງສອງກໍລະນີ, ດັ່ງທີ່ຂໍ້ຄວາມກ່າວໄວ້, ກະສັດພາກໃຕ້ກັບຄືນພ້ອມດ້ວຍຂອງລົບ:

ແລະລາວຈະນຳເອົາພວກເຂົາໄປເປັນເຊື້ອຍັງປະເທດເອຢິບ ພ້ອມທັງບັນດາພະຂອງພວກເຂົາ,
ບັນດາເຈົ້ານາຍຂອງພວກເຂົາ, ແລະພາຊະນະອັນມີຄ່າຂອງເງິນແລະຄ່າຂອງພວກເຂົາ;
ແລະລາວຈະຄົງຢູ່ຫຼາຍປີກ່ວາກະສັດແຫ່ງທິດເໜືອ. ດານເຢືອນ 11:8.

ສຳລັບ Ptolemy, ສົງຄາມແມ່ນຊັບສົມບັດທີ່ກະສັດຜ່າຍເໜືອໄດ້ບຸ້ນໄປກ່ອນໜ້ານັ້ນ; ສຳລັບ Napoleon,
ມັນແມ່ນຄວາມມັ່ງຄັ້ງຂອງ Vatican ທີ່ຖືກບຸ້ນແລະນຳໄປຍັງຝຣັ່ງ. ສອງແນວພະຍານນີ້ຊີ້ບອກວ່າ
ການຕາຍຂອງກະສັດຜ່າຍເໜືອຖືກເປັນສັນຍາລັກໂດຍການຕົກຈາກຫຼັງມຳ. ໃນ ພຣະນິມິດ 17,
ຜູ້ຍິງທີ່ຂີ່ສັດຮ້າຍເປັນຕົວແທນຂອງຄຣິສຕະຈັກຄາທອລິກ:

ດັ່ງນັ້ນ ທ່ານໄດ້ພາຂ້າພະເຈົ້າໄປໃນພຣະວິນຍານເຂົ້າໄປໃນຖົນກັ່ນດານ;
ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຫັນຍິງຄົນໜຶ່ງຢູ່ເທິງສັດຮ້າຍສີເດງເຂັ້ມ,
ເຕັມໄປດ້ວຍນາມແຫ່ງການໝັ້ນປະໝາດພຣະເຈົ້າ, ມີຈັດຫົວ ແລະ ສັບເຂົ້າ. ພຣະນິມິດ 17:3

ສັດຮ້າຍທີ່ນຶ່ງຂຶ້ນນັ້ນຄືສະຫະປະຊາຊາດ. ພຣະນິມິດ 17
ພັນລະນາເຖິງການຟື້ນຄືນສູ່ອຳນາດຂອງນາງຫຼັງຈາກບາດແຜຮ້າຍແຮງໃນປີ 1798.
ໃນຖານະອານາຈັກທີ່ແບດ ນາງໄດ້ກັບມາປົກຄອງອີກຄັ້ງ ໂດຍມີສັນຍະລັກເປັນການຂີ່ສັດຮ້າຍ:

ແລະຍິງນັ້ນທີ່ຈ້າໄດ້ເຫັນ ຄືເມືອງໃຫຍ່ນັ້ນ ຊຶ່ງປົກຄອງເໜືອບັນດາກະສັດແຫ່ງໂລກ. ພຣະນິມິດ 17:18

ບາດແຜຮ້າຍແຮງເຖິງຕາຍໃນປີ 1798 ໄດ້ຖືກບອກລ່ວງໜ້າໄວ້ໃນຂໍ້ 5–9
ເມື່ອກະສັດແຫ່ງທິດເໜືອຕົກຈາກຫຼັງມຳ ແລະ ເສຍຊີວິດ. ຂໍ້ຄວາມສອງແຖວນີ້ໃນດານເຢືອນ 11
ດຳເນີນຄຽງຂະໜານກັບຂໍ້ 41–45. ກົດໝາຍວັນອາທິດໃນສະຫະລັດອາເມຣິກາ ຊຶ່ງຖືກຊີ້ໄວ້ໃນຂໍ້ 41 ເປັນຈຸດ
ລົ້ມຂອງການຂີ່ສັດຮ້າຍເທື່ອສຸດທ້າຍຂອງສັນຕະປາບາ—ໄລຍະໜຶ່ງທີ່ຖືກສະທ້ອນຢູ່ໃນຂໍ້ຄວາມສອງແຖວນີ້.
ເມື່ອ Ellen White ກ່າວວ່າ “ປະຫວັດສາດຫຼາຍສ່ວນ” ທີ່ໄດ້ສຳເລັດໄປໃນດານເຢືອນ 11 “ຈະຖືກເຮັດຊ້ຳອີກ,” ຂໍ້
5–9 ແລະ 31–39 ຈຶ່ງສອດຄ່ອງກັບຂໍ້ 41–45.

ມີແຕ່ຂໍ້ສັບພາຍໃນ

ນັບແຕ່ຂໍ້ 31 ເຖິງ 45, ມີແຕ່ຂໍ້ 40 ເທົ່ານັ້ນທີ່ຢືນຢັນໄດ້ລະຫວ່າງສາມວັນເຄື່ອງ.

ມັນເປັນຕົວແທນຂອງປະຫວັດສາດອັນເປັນເອກະລັກພາຍໃນສ່ວນສຸດທ້າຍໜຶ່ງໃນສາມຂອງ 45

ຂໍ້ໃນດານຕີອນ. ໃນຂໍ້ 16,

ປະຫວັດສາດຂອງໂຣມັນຈັກກະພັດນິຍົມນອກຮີດເຜີຍອອກຜ່ານຜູ້ປົກຄອງສຳຄັນ—Pompey, Julius

Caesar, Augustus Caesar, ແລະ Tiberius Caesar. ຊັ້ນລະນະຂອງ Augustus ໃນຍຸດທະນາວີ Actium

ໃນປີ 31 BC ໄດ້ລົ້ມຕົ້ນການປົກຄອງ 360 ປີຂອງໂຣມັນຈັກກະພັດນິຍົມ, ຊຶ່ງເປັນການເຮັດໃຫ້“ເວລາ” ໃນຂໍ້ 24 ສຳເລັດຄົບຖ້ວນ:

ເຂົາຈະເຂົ້າໄປຢ່າງສະຫງົບ ແມ່ນກະທຽມໃນບ່ອນທີ່ອິດົມສົມບູນທີ່ສຸດຂອງແຂວງ;

ແລະເຂົາຈະກະທຳສິ່ງທີ່ດີຂອງເຂົາບໍ່ເຄີຍກະທຳ, ຫຼືນັ້ນພະບຸລຸດຂອງບໍດີຂອງເຂົາກໍບໍ່ເຄີຍກະທຳ;

ເຂົາຈະແບ່ງແຍກຂອງຍຶດ, ຂອງບຸນ, ແລະຄວາມຮັ່ງມີໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ: ແທ້ຈິງແລ້ວ

ເຂົາຈະວາງແຜນອຸບາຍຂອງເຂົາຕໍ່ບັນດາທຶນນັ້ນ, ແມ່ນພຽງຊົ່ວເວລາໜຶ່ງ. ດານຕີອນ 11:24.

ຫຼັງຈາກອັກຕຽມ ໂຣມໄດ້ເຮັດໃຫ້ເອຢິບເປັນແຂວງໜຶ່ງໃນປີ 30 ກ່ອນ ຄ.ສ. ສາມຮ້ອຍຫົກສິບປີຕໍ່ມາ, ໃນປີ 330, ຄອນສະແຕນຕິນໄດ້ຍ້າຍນະຄອນຫຼວງຂອງຈັກກະພັດຈາກໂຣມໄປຍັງຄອນສະແຕນຕິນເປີວ. “ເວລາ” ນີ້ສອດຄ່ອງໃນທາງຄຳພະຍາກອນກັບ 1,260 ປີແຫ່ງການປົກຄອງຂອງສັນຕະປາປາ ແລະ 7 ປີຂອງຂໍ້ 5–9.

ນັບຈາກຂໍ້ 16 ເປັນຕົ້ນໄປ, ໂຣມັນອົມພິເສຍນອກສາສະໜາເປັນອຳນາດຄອບງຳຈົນເຖິງຂໍ້ 30,

ຄອບຄຸມທັງພັນທະມັດຂອງພວກແມັກຄາບີກັບໂຣມ ແລະ ສາຍພົງຂອງພຣະຄຣິດ. ແຕ່ຂໍ້ 16–30

ສອດຄ່ອງກັບຂໍ້ 31–39 ແລະ 41–45. ດັ່ງນັ້ນ, ໃນ 30 ຂໍ້ສຸດທ້າຍຂອງດານຕີອນ 11,

ເສັ້ນຄຳພະຍາກອນທີ່ສະໜ້າສະເໜີສາຍໜຶ່ງປາກົດຂຶ້ນ—ຍົກເວັ້ນຂໍ້ 40, ບ່ອນທີ່“ເວລາແຫ່ງອວສານ”

ຖືກກຳນົດໄວ້ໃນປີ 1798 ແລະ 1989.

ດ້ວຍຂໍ້ຍົກເວັ້ນເລັກນ້ອຍໃນຂໍ້ 2 ແລະ 3—ບ່ອນທີ່ປະທານາທິບໍດີຄົນສຸດທ້າຍໃນບັນດາແປດຄົນ

ບ່ຽນໄປສູ່ການຄວບຄຸມກະສັດສົບອົງຂອງສະຫະປະຊາຊາດ—ສອງຂໍ້ທຳອິດນັ້ນສອດຄ່ອງກັບຂໍ້ 40,

ເປັນຕົວແທນຂອງກົດວັນອາທິດ ແລະການບ່ຽນຜ່ານຈາກອານາຈັກທີ່ຫົກໄປສູ່ອານາຈັກທີ່ຈັດ ແລະທີ່ແປດ. ຂໍ້

3 ແລະ 4 ສອດຄ່ອງກັບຂໍ້ 45 ແລະ ດານຕີອນ 12:1, ໂດຍພັນນາເຖິງການລຸກຂຶ້ນ ແລະ

ການລົ້ມລົງຂອງອານາຈັກກຣີກ, ຊຶ່ງຂະໜານກັນກັບການສະຖາປະນາ ແລະ

ການພິນາດຂອງລະບົບສັນຕະປາປາໃນຂໍ້ 41 ໄປຈົນເຖິງ ດານຕີອນ 12:1. ທັງຜູ້ຍິງ ແລະ ສັດຮ້າຍທຶນາງຂຶ້ນ

ຕ່າງກໍຈົບລົງໂດຍບໍ່ມີຜູ້ໃດຊ່ວຍ, ອັນເປັນກອບຂອງຈຸດເລີ່ມ ແລະ ຈຸດຈົບຂອງ ດານຕີອນ 11

ທີ່ຢືນຢັນປະຫວັດຂອງຂໍ້ 40. ອາເລັກຊານເດີ ມະຫາລາດ ເປັນສັນຍາລັກຂອງສະຫະປະຊາຊາດ,

ກະທຳການຜິດປະເພນີກັບຍິງໂສເພນີແຫ່ງເມືອງໄທເຣ (ກະສັດແຫ່ງພາກເໜືອຕັ້ງແຕ່ຂໍ້ 41 ເປັນຕົ້ນໄປ),

ຜູ້ຊຶ້ງທັງສອງນັ້ນແມ່ນທັງສັດຮ້າຍ ແລະ ມັງກອນ.

ຂໍ້ທີ່ກົກ ແລະ ຂໍ້ທີ່ສິບ

ຂໍ້ 5–9 ສົມສຸດລົງໃນເວລາສຸດທ້າຍໃນປີ 1798, ໃນຂະນະທີ່ຂໍ້ 10 ຊື້ໝາຍເຖິງປີ 1989. ດັ່ງນັ້ນ

ຊ່ວງເວລາລະຫວ່າງຂໍ້ 9 ແລະ 10—ຈາກ 1798 ຫາ 1989—ເປັນສ່ວນທີ່ຖືກເປີດເຜີຍຂອງຂໍ້ 40,

ເຊິ່ງເລີ່ມຕົ້ນປະຫວັດອັນຊອນເຮືອນຂອງມັນ. ເພື່ອໃຫ້ແຈ້ງຊັດ: ເກຣັກທຸກຂໍ້ໃນດານຕີອນ 11

ສະທ້ອນເຖິງການປົກຄອງຂອງສັນຕະປາປາຈາກ 538 ຫາ 1798. ຂໍ້ 40 ຄອບຄຸມໄລຍະຈາກ 1798

ໄປຈົນເຖິງກົດໝາຍວັນອາທິດໃນສະຫະລັດອາເມຣິກາ. ຂໍ້ 6–9 ເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າຂອງຍຸກສັນຕະປາປາ,

ໃນຂະນະທີ່ຂໍ້ 10 ເປັນເງົາລ່ວງໜ້າຂອງການລົ້ມສະລາຍຂອງ USSR ໃນປີ 1989. ດັ່ງນັ້ນ ຂໍ້ 11–15

ກິນຄວາມໄລຍະຈາກ 1989 ຫາກົດໝາຍວັນອາທິດ, ດັ່ງທີ່ຖືກສະແດງໄວ້ໃນຂໍ້ 16, 31, ແລະ 41.

ຂໍ້ 40 ຖືກແບ່ງອອກເປັນສອງພາກ. ພາກທຳອິດ, ຈາກບົດ 1798 ຫາ 1989, ເລີ່ມຕົ້ນແລະສິ້ນສຸດດ້ວຍ “ເວລາແຫ່ງອວສານ.” ພາກຫຼັກເລີ່ມຕົ້ນໃນບົດ 1989, ບ່ອນທີ່ພາກທຳອິດສິ້ນສຸດລົງ. ຂໍ້ 1 ແລະ 2 ລະບຸລຳດັບຂອງປະທານາທິບໍດີເລີ່ມຕົ້ນໃນບົດ 1989, ສອດຄ່ອງກັບພາກທີສອງຂອງຂໍ້ 40. ຂໍ້ 11 ໝາຍເຖິງການເລີ່ມຂຶ້ນຂອງສົງຄາມຢູເຄຣນໃນບົດ 2014, ໃນຂະນະທີ່ຂໍ້ 12 ເນັ້ນໃຫ້ເຫັນຜົນຕາມມາທຶກະສັດແຫ່ງທິດໃຕ້ຜູ້ມີຊຸນຳມາສູ່ຕົນເອງ. ຂໍ້ 13 ກຳລັງໃກ້ຈະສຳເລັດ, ແຕ່ໃນທົນຟືວກເຮົາສັງເກດວ່າ ຂໍ້ 11 ຢູ່ພາຍໃນພາກທີສອງຂອງຂໍ້ 40—ຫຼັງບົດ 1989, ແຕ່ກ່ອນກົດໝາຍວັນອາທິດ (ຂໍ້ 41).

ຂໍ້ 13–15 ຊີ້ບອກຍຸດທະການທີ່ Panium ໃນບົດ 200 ກ່ອນ ຄ.ສ., ຊຶ່ງເປັນປົກກະຕິໂຮມນອກຮີດເລີ່ມໃຊ້ອິດທິພົນເໝືອນເຫດການຂອງມະນຸດ ໂດຍຜູກພັນກັບຍຸດທະການນັ້ນ. ເມື່ອເກີດຂຶ້ນກ່ອນການເຂົ້າສູ່ກຸງເຢຣຸຊາເລັມຂອງ Pompey ໃນຂໍ້ 16 ຍ່າງຫຼາຍ, ມັນຈຶ່ງໃຫ້ຫຼັກຖານທາງປະຫວັດສາດທີ່ລະບຸວ່າຂໍ້ 41 ແມ່ນກົດໝາຍວັນອາທິດໃນສະຫະລັດອາເມຣິກາ.

ທຸກໆເສັ້ນຄຳພະຍາກອນ ແລະ ການສຳເລັດຜົນທາງປະຫວັດສາດຂອງມັນໃນ ດານເຮອນ 11 ນັ້ນ ລວມແຕ່ຢູ່ພາຍໃນປະຫວັດຂອງຂໍ້ 40 (1798 ຫາ ກົດໝາຍວັນອາທິດ) ຫຼືຢູ່ຕັ້ງແຕ່ຂໍ້ 41 ໄປຈົນເຖິງ ດານເຮອນ 12:1. ໃນຈຳນວນ 45 ຂໍ້ນັ້ນ, ຂໍ້ 1, 2, 7–15, ແລະ 40—ລວມທັງໝົດເປັນສົບສອງຂໍ້—ນຳໃຊ້ກັບເສັ້ນເວລາຂອງຂໍ້ 40 ເມື່ອວາງອັນເສັ້ນເທິງເສັ້ນ. ຂໍ້ 40 ແບ່ງອອກເປັນສອງພາກທີ 1989. ຂໍ້ 1, 2, ແລະ 10–15 ສອດຄ່ອງກັບເຄື່ອງຫຼັກຂອງມັນ. ຂໍ້ 1 ແລະ 2 ຕິດຕາມເສັ້ນຂອງປະທານາທິບໍດີໃນປະຫວັດຂອງສັດຮ້າຍຈາກແຜ່ນດິນໂລກ, ໃນຂະນະທີ່ຂໍ້ 10–15 ພັນລະນາສົງຄາມຕົວແທນສາມຄັ້ງ ທີ່ຖືກຈັດການຂຶ້ນໂດຍກະສັດແຫ່ງທິດເໜືອ (ອຳນາດສັນຕະປາປາ) ຈາກບົດ 1989 ຫາ ກົດໝາຍວັນອາທິດ. ສົງຄາມຕົວແທນທັງສາມເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍສະຫະລັດອາເມຣິກາ, ຊຶ່ງຖືກລະບຸໃນຂໍ້ 40 ວ່າ “ລົດຮົບ, ເຮືອ, ແລະ ທະຫານມ້າ.”

ພວກເຮົາຈະສືບຕໍ່ໃນບົດຄວາມຖັດໄປ.